

Svet v zrkadle Pána Náladového

Deň pre tým, ako som mala vstúpiť do školy ako znovuzrodená deviatačka, som si dôkladne nabalila školskú tašku. Knihy som usporiadala podľa poradia hodín, pekne vymaľované zošity som natlačila medzi prezúvky a plne vybavený peračník. A samozrejme, ako na desiatu som si kúpila cereálny rožok s nátiarkou, zelené jablko a pomarančový džús. Spokojná som si ľahla na posteľ a zapla mobil.

Na facebooku mi cinkla správa. „Ahoj zlatko, pripravená na zajtra?“. Nemohla som zabrániť širokému úsmevu. „Jasné, všetko mám zbalené, nemôžem sa dočkať. Dúfam, že mi z intráku budeš písať každý deň,“ s nedočkavosťou na odpoveď som odoslala správu môjmu miláčikovi. „Budem na teba myslieť po celý čas, písať ti budem hneď po škole!“ Práve som mu chcela odpísať, keď v tom do izby vtrhla mama:

„Ria, už by stačilo. Ak zajtra nevstaneš, pustím na teba Tobiho.“

„Okej,“ zamumlala som a vypla mobil. Ešte to by mi chýbalo, aby mi sem nabehlo to psisko a začalo trhať obliečky. Každý mesiac kupujú kvôli nemu nové, ale aspoň sa mám čím v škole chváliť.

Cestou do školy som sa vyhla odbočke, ktorá vedie do ulice, kde býva Pán Náladový. Hovoria jej aj Cesta smrti, pretože v strede ulice stojí barák a v ňom býva Pán Náladový. Jeho pravé meno nikto nevie. Voláme ho tak, lebo každé ráno sedí na lavičke plnej triesok a niečo si rozpráva. Buď je našťvaný, alebo má strašidelný úsmev. Jeho oslovenie sa šíri celé generácie a s ním aj legenda. Tá vraví, že keď bol Pán Náladový mladý, nalákal do svojho domu skupinku detí na cukríky a od toho dňa ich nikto nevidel. Asi preto v tej ulici nebýva už žiadne dieťa. Každý o tej legende vie a aj keď je tá cesta do školy oveľa kratšia, idem stále oblúkom. Nikto iný vraj v jeho dome nebol, ale vraví sa, že tam ukrýva bohatstvo, ktoré stráži čarovná mágia. Raz som ako dievčatko išla prvý raz tou uličkou. Z ďaleka som zahliadla, ako niečo letí z okna jeho domu. Keď som prechádzala okolo, pri bránke boli pohádzané všemožne zafarbené cukríky. Keď som si chcela jeden vziať, vybehol z dverí a s palicou v ruke bežal priamo ku mne! Odhodila som cukrík a s krikom trielila preč. Odvtedy chodím oblúkom tak, ako dnes.

Prvé hodiny v škole iba počúvame nonstop ukecaných učiteľov. Najradšej mám víťanie sa so spolužiakmi, ktorých som celé leto nevidela. S chalanmi sa pozdravím vždy len ja, pretože ostatné dievčatá našich chalanov nemusia. Zato ja ich mám všetkých rada, až na

Miša. Je to totálny cvok, ktorému vždy na mne niečo vadí. Raz sú to príliš vyťahnuté ponožky, inokedy stojaci vlas na hlave. Mal by sa dať vyšetriť, lebo život s ním ma ubíja.

„Čau Ria,“ s úškrnom ku mne prišiel Mišo.

„Čau,“ bez nálady som mu odsekla a čakala, s čím príde teraz.

„Nejako ti narástli za tie dva mesiace,“ pozeral mi priamo do výstrihu, na ne, a ja som náhle cítila červeň, ktorá mi prechádzala po lícach. Pálilo to viac ako pri hodinovom vylihovaní na slnku. Ostatní si skrývali svoje vysmiatie ksichty a to ma už totálne roztavilo.

Všimol si, ako ma naplňa hanba a preto pokračoval:

„O chvíľu ťa bude možné dojsť. Zdá sa mi, alebo máš strach mi odpovedať?“

Myslela som, že mu rozbijem tie žlté zuby o stenu, ale mozog mi z toho všetkého začal prihárať tak, že som sa zmožila iba na kývnutie.

„Hmm tak si to vyskúšam, celé leto som vymýšľal pre teba stávk, takže teraz, keď si paralyzovaná, tak počúvaj. Ak vstúpiš do domu Náladového a povieš mi, aký predmet je na konci chodby, prestanem si ťa doberať,“ skončil prejav a tým aj našu výrečnú konverzáciu. Keďže zazvonilo na hodinu, okamžite som si to bez odpovede namierila k lavici. Ako bez duše som sedela na tvrdej stoličke skoro celú hodinu, keď mi v tom do otvoreného peračníka pristál papierik v tvare stíhačky. V ňom stálo: „Ak to urobíš, získaš u mňa toľko bodov, že po zvyšok roka ťa nechám na pokoji, fakt! PS: sexy telo ;).“

Premýšľala som nad tým celý čas a dospela k záveru, že to skúsím. Po škole som sa vybrala Trasou smrti s plánom, že si poobzerám a pofotím detaily domu a záhrady. Oproti domu som sa schovala za krík a vytiahla mobil. Odfotila som zhrdzavenú bránku, takže bude pri otváraní škripať - budem potrebovať olej. Pochybujem, že preleziem vysoký plot, končiaci ostrými hranami v tvare trojuholníka. Do šľaka, on ich asi fakt brúsi. Ďalej som si všimla chodník okolo obrastený vysokou trávou asi tak po pás. Určite si dám topánky s vysokou platformou a dlhé legíny. Nerada by som skončila s kliešťami na nohách, tie potvorky si ma stále niekde nájdu. Poznamenala som si aj nerovnomerné schody. Nechcela by som skončiť akciu „získanie hrdosti späť“ len kvôli mojej nešikovnosti. Niečo veľké zrazu zašuchotalo v hustom poraste. Po dôkladnom ubezpečení, že ma ani za svet nie je vidno, som čakala na chvíľu poznania. Posledný záber a mala by som všetko to, čo som potrebovala keby... keby som nechytla wifinu od kamarátkinho domu hneď vedľa a keby mi hlasno nezacinkla správa od frajera.

„Môže sa toto stať?“ nadávala som si v myslí.

Tvor ukrytý vo vysokej tráve sa so šuchotom rozbehol k zadnej strane domu. Bolo vidieť iba hýbajúce sa vrchy stebiel trávy. A keď sa zdalo všetko v pohode, začula som otáčanie a pomalé vŕzganie dverí pri ich otváraní.

„Čože? Ok, utekaj!“ napádali ma vlastné myšlienky. Rozbehla som sa preč a ani neviem ako rýchlo, otvárala som už bránu do záchranej bubliny ohraničenej plotom. Domov, sladký domov! Nechápem, ako som sa tak rýchlo ocitla doma. Nikdy v živote som tak rýchlo nebežala a už vôbec nie s nákladom hrubých kníh vážiacich polku mojej váhy. Srdce mi bilo rýchlo, splašene. Hlavne, aby som nedostala infarkt.

Fotky z mobilu som stiahla do počítača. Neverím, že som si to stále po tomto kúsku nerozmyslela. Mne to úplne stačilo na znak mojej odvahy, ale bohužiaľ, mudrlant Mišo potrebuje dôkazy. Nech, čoskoro ich bude mať. Zajtra ráno sa začína moja herecká kariéra. Nepôjdem do školy, keďže budem „chorá“. Otec pôjde do práce, mama riadi reštauráciu, takže bude tiež mimo a Tobimu stačí, ak mu kopcom nasypem granule.

Ráno o pol siedmej som sa chystala dať si horúcu sprchu. Kým sa naši zobudia, budem rozhorúčená, že horúci čaj si ani nemusím variť. Navyše, otec za tie roky tak hlasno chrápal, že si mama musela zvyknúť vedľa neho spať a vďaka tomu ju už teraz máločo zobudí. „Ria, je čas vstávať,“ otvorila mi mama dvere.

„Mami, nie je mi dobre, asi mám horúčku,“ snažila som sa vypadáť a znieť ako naozaj ubolený človek na pokraji svojich síl. Nikdy som im neklamala, takže moje očakávania sa naplnili.

„Si úplne rozpálená,“ skonštatovala mama po siahnutí na moje čelo. „Dnes ostaneš doma, zlatko, zavolám tvojej triednej, o to si nerob starosti. Lenže musím ísť do práce a nemôžem ťa tu samú nechať, keď si chorá,“ zamyslela sa nad zoznamom ľudí, ktorí by ma prišli strážiť. Robí to furt. „Mami, mám o chvíľu 15, pár hodín sama vydržím. Keby niečo, okamžite volám tebe a záchranku.“

Nakoniec som predsa len ostala sama doma. O pol ôsmej som sa už chystala na misiú. Do batoha som si zabalila všetko potrebné. Olej (na vŕzgajúcu bránku), obrie nožnice (v prípade, že by som sa musela trepať cez ten porast), nôž (na obranu, aj keď by som bola veľmi rada, kebyže ho nemusím použiť), výkonnú baterku (nikdy som nevidela svietiť u Pána Náladového) a dve posledné veci- mobil a fotoaparát (na dosiahnutie dôkazov). Obliekla som si čierne legíny, ružové tričko a na to mikinu, lebo vonku sa jemne ligotala ranná rosa. Nezabudla som ani na topánky s vysokou platformou. Pri vchode do smrtiacej ulice mi začal

stúpať adrenalín. Pred susedným domom Náladového stál mohutný strom, kde som sa potichu prikradla a sledovala starého pána, ako sedí na lavičke a mrmle si, z takej diaľky nezrozumiteľné slová. Teraz mal na tvári ustarostený, premýšľajúci pohľad. Ten ma desí zo všetkých najviac. Znervózňuje ma, keď neviem, o čom premýšľa. Modlila som sa len, aby to nebolo o tom včerajšku- o mne. Po pár minútach sa konečne postavil a odkráčal dnu do domu. S rachotom zavrel za sebou dvere.

Plán je jednoduchý - ísť dnu, zistiť čo je na konci chodby, odfotiť to a vypadnúť preč. Slabé svetlo na hornom poschodí zhaslo. Je to jasné, išiel spať, to je moja chvíľa! Prikrčená som prešla vedľa starého plotu a zastala pri bráne. Z batohu som vybrala olej a nahrubo ním natrela hýbajúcu sa časť bránky. Keď som ňou pohla, potichu sa otvorila. Rýchlym, ale stále prikrčeným krokom som sa ponáhľala úzkym chodníkom. Nad každým schodom som o pár centimetrov vyššie dvíhala nohy.

Podišla som ku dverám a vravela si: „To dám! Otvorím, vstúpim, odfotím, vypadnem. Nebuď bojko.“

Adrenalín vo mne bublal a konečne som stlačila kľučku. „Sakra, zavreté! No super, musím ísť okolo zadným vchodom,“ poznamenala som.

Cítila som sa hlúpo, pretože toto isté robia vo filmoch. Predtým som vysmievala z ľudí, čo hovoria nahlas svoje myšlienky, ale teraz ich už chápem.

Pomalinky som zišla zo schodov, akoby v každom schode mohla kedykoľvek vybuchnúť bomba. Vytiahla som extra dlhé nožnice a začala si strihať cestu k zadnému vchodu. Keď som prechádzala popri studni, odrazu som začula šuchot.. Dala by som krk za to, že to je ten tvor, čo mi minule unikol. Samozrejme, to s tým krkom bol sarkazmus. Blížil sa a zanechával za sebou iba rozochvené stebľá trávy. Asi čakal, že ma vydesí (čo sa mu aj podarilo), no nebežala som preč. Preto tráva utíchla a ja som zostala stáť uprostred porastu s polotupými nožnicami a možno smrtiacim tvorom predou mnou.

Vtom sa krpec rozbehol späť tam, odkiaľ prišiel, no tentoraz som bežala za ním. Naháňačka sa skončila, keď mi nohy a pľúca nedovolili chytiť toho krpca. Rýchlym tempom som sa posúvala ďalej a na nožnice v ruke, či na kliešte v tráve som ani nepomyslela. Brodila som sa dovedy, kým ma moja šikovnosť opäť neprivedla ku schodom. BÁÁČ! Asi som si roztrhala jediné čierne legíny, skvelé. Dvere dovnútra boli dokonca otvorené a nebyť toho všetkého, čo som doteraz prešla, zdrhla by som preč rýchlejšie ako včera. Vošla som dnu a zapla baterku. Na všetko okolo sadal ročný prach, až som mala chuť písať doň.

Teraz bolo mojou prioritou nájsť hlavný vchod a odfotiť ten predmet, po ktorom Mišo tak túži.

„Veľmi útulné,“ šepala som pri kráčaní po dlhej, rovnej chodbe vedľa škatúl plných harabúrd a nepotrebných vecí, ako napríklad bicykel z roku 1960, staré náradie, kazety, pokazené dáždnyky a plno ďalších vecí. Nechápem, ako tu môže niekto žiť. Na konci chodby som sa pozrela napravo a tam stáli vchodové dvere! Takže naľavo musí byť ten predmet. Bolo šero, baterka osvetľovala malú plochu a lietajúci prach všetko zhoršoval.

Svojimi akrobatickými pohybmi som sa dostala cez prekážky na koniec uličky. Tam na stene viselo veľké, podlhovasté zrkadlo. Čakala som niečo viac, no tráviť tam čas premýšľaním nad mojim sklamaním, sa mi nechcelo. Odfotila som ho a obrátila sa s domnienkou, že o chvíľu budem vonku. Všetko mi prekazil krpatý tvor blížiaci sa rýchlosťou svetla. Vydával zvláštny zvuk, niečo ako krochkanie. Od strachu som odhodila baterku a tak som nič nevidela. Myslela som, že zošaliem.

Moje posledné slová by boli „Pane bože“, kebyže sa zrkadlo za mnou neotvorí a ja nespadnem voľným pádom do podzemia. Vlastne, dopadla som priamo na želatínovú kocku. Všetko okolo žiarilo farbami. Bola som asi tak šesť metrov nad zemou, takže podo mnou sa týčili čokoládové fontány, okolo nich a vlastne po celej ploche boli rozutekané chodníčky z perníka. Tráva okolo bola nádherne pokosená, detské ihrisko vyrobené z čokoládových tyčieniek a šmýkačkou z musli, sa hemžilo deťmi, stromy z hroznových guľôčok im poskytovali tieň. Namiesto pieskoviska si tu decká vytvárali hrady z krupice. Kúpele na rohu sa nedali prehliadnuť. Mliekový bazén dodával pokožke výživu, čajový slúžil na vôňu tela, kávový poskytoval energiu a praktizoval sa aj ako vírivka. A videla som plno ďalších užitočných bazénov. Keď som skočila do fontány, spustil sa prudký dážď s cukríkov, ktoré keď dopadali na hlavu, nebolelo to, iba bolo počuť šuchot ich obalov. Cítila som vo vzduchu toľko sladkých príchuťí, až mi začali tiecť sliny. Všetko tam bolo také neskutočné! Zrazu sa oproti mne zjavila postava. Bol to Pán Náladový, vyzeral mladšie, mal zábavné oblečenie a usmieval sa.

„Vitaj, nuž ako vidím, tvojej zvedavosti sa nedalo zabrániť. Všetka táto nádhera je sen, o ktorý sa budeš deliť so mnou. Toto nie je len park a kúpalisko. Tu je život, o ktorý ľudia hore prichádzajú. Nepoznajú ingrediencie na vytvorenie niečoho takéhoto. Ja ťa to všetko naučím. Už budeš musieť spoznať tento svet a nemáš na výber. Hore sa bez mojej pomoci nedostaneš, takže vstávaj a ide sa zložiť prísaha,“ vyhodil ruky do vzduchu a ukázal nadšenú tvár.

Nikdy som ho tak nevidela, preto som len bez slov na neho čumela ešte stále ponorená v čokoládovej fontáne. Vyčítal z mojej grimasy zmätenosť, preto mi pomohol dostať sa na chodník, sadol si na lavičku oproti a potľapkal rukou vedľa seba na náznak „prisadni si“. Nechcela som sedieť, chcela som ísť na všetky tie atrakcie, nuž ale čo sa dalo robiť. Sadla som si a vyzval ma, aby som mu položila trebárs milión otázok, aj tak mi ich všetky zodpovie. Tak som spustila: „No, chcela by som vedieť, prečo sa správate... mhm.. „tam hore“ inak ako tu? Aké je vaše pravé meno? A kto sú všetci tí krpatí tvorovia? Je legenda pravdivá? A odkedy existuje tento svet?“ Spýtala som sa pár z mnoho otázok. Poriadne sa nadýchol, to nie je dobré, neznášam dlhé monológy.

„Volám sa Gejza Miazgový. Ako chlapec som objavil u jednej panej, tak ako ty teraz, tento svet. Naučila ma pripravovať recepty a pomocou ingrediencií a kúziel vytvárať jedlé predmety, či miesta. Mala pár pomocníkov, ktorí sa jej o tento svet starali a zároveň v ňom žili. Lenže keď som dospel a prenechala mi všetky vedomosti s týmto miestom, zmizli aj pomocníci. Preto je vaša legenda z časti pravdivá. Tie deti, čo som nalákal na cukríky, žijú tu už veľmi dlhú dobu a budú tu do dňa, kým neodídem raz ja a nepredám žezlo následníkovi. Tam hore som riadny mrzút, pretože mám toľko práce s týmto svetom, že o ten „hore“ sa nevládzem starať. Preto je môj dom taký zanedbaný. Musím byť na ostatné deti zlý, lebo o mojom tajomstve sa môže dozvedieť len jedno a v tom prípade už musí za mňa nastúpiť na trón,“ skončil a mne pomaly padala sánka.

Strávila som s ním celý deň. Prechádzali sme sa po parku a so všetkým novým ma zoznamoval keď v tom zarinčal mobil. Volala mi mama. Určite ma chcela skontrolovať a keďže som ju vypla, musela som sa čo najrýchlejšie dostať domov, do postele.

„Em, Pán Nála.., teda, Pán Miazgový! Bolo mi tu s vami dobre, ale už naozaj musím ísť domov. Budú sa o mňa báť. Sľubujem, že čoskoro prídem,“ hovorila som veľmi zreteľne, aby mu nič neuniklo. Predsa to bol starý pán.

Zaviedol ma k detskému ihrisku, kde som mala ísť do delobuchu. Vraj je to jediná cesta domov pre návštevníkov. On chodí domov pomocou myšlienok. Bolo to tam vnútri úzke a keď to zapálil, prelietala ma pot a telo sa znova zaplnilo adrenalínom. Preletela som cez zrkadlo, ktoré sa otvorilo a tak som poutierala polku zaprášenej dlážky. Pozbierala som sa a išla domov, akoby sa nič nestalo. Nemienim ukázať Mišovi tú fotku. Ak som sa do domu dostala ja, tak je jasné, že aj ostatní by to hravo zvládli. Nejako mi už nezáležalo nad mojím udupaným, dobrým menom. Mne úplne stačilo, že som dnešok prežila.

Autor: Viktória Kováčová, 14 rokov

V. kategória

Škola: ZŠ s MŠ Ožd'any, Hlavná 66, 980 11 Ožd'any

2. miesto